

Баскетбольна команда «Золотий Вік»
Фото: Анастасія Зотова

У БАСКЕТБОЛІ НЕМАЄ ДРІБНИЦЬ

Баскетбол – одна із найбільш видовищних спортивних ігор у світі, яка за популярністю поступається хіба що футболу. Кропивницький відомий баскетбольним клубом «Золотий Вік», основу якого складають студенти факультету фізичного виховання.

Історія створення

Клуб заснований 2011 року під назвою БК «Кіровоград» з ініціативи тодішнього голови облдержадміністрації Сергія Ларіна. Команда почала тренуватися під керівництвом Андрія Бабенка. Пізніше баскетболістів тренував Валерій Мельничук, який за підтримки президента клубу Сергія Сухого зміг підготувати боекзатний колектив. 2012 року команда вперше завоювала путівку до Вищої ліги (ВБЛ).

У червні того ж року в кадровому складі БК «Кіровоград» відбулися тренерські зміни. З ініціативи Сергія Сухого, який на той час очолював Обласну Федерацію Баскетболу, було ухвалено рішення про створення баскетбольного клубу «Кіровоград-2», тренером якого Андрій Білозерський. БК «Кіровоград-2» у 2013-му році виграв

золото в першій лізі й підвищився в класі.

У 2014-му кіровоградський баскетбольний клуб перейменували у «Золотий Вік». У першому сезоні у Вищій лізі команда опинилася за крок від п'єдесталу, фінішувавши 4-ою. А вже в 2015-16 роках команда, тренерський штаб якої поповнився ще одним фахівцем – Георгієм Ступенчуком, завоювала срібні нагороди у другому за значущістю українському баскетбольному дивізіоні.

Нині «Золотий Вік» – команда Вищої ліги. У її складі грають як досвідчені, так і зовсім молоді баскетболісти. Гравці та тренерський штаб ставлять перед собою найсерйозніші завдання і розраховують поборотися за путівку в Суперлігу. Президент клубу Сергій Сухий продовжує фінансувати команду, адже зацікавлений у розвитку баскетболу в нашому краю. Поки що побутує думка, що Кропивницький не баскетбольне місто.

«Ми лише намагаємося зробити його баскетбольним, щоб глядачам було цікаво дивитися. Нам гріх скаржитися, адже на іграх трибуни майже всі заповнені, це близько п'ятисот уболівальників.

Утім ми все одно прагнемо підтримувати інтерес», – розповідає тренер команди Андрій Бабенко.

Секрет перемоги

За історію існування Кропивницький баскетбольний клуб двічі виграв у Першій Лізі й був другим у Вищій Лізі. У цьому сезоні «Золотий Вік» здобув 10 перемог у 10 матчах на груповому етапі в Першій лізі.

«Який секрет перемоги?» – запитуємо в тренера Андрія Бабенка.

«Секрет, напевно, в тому, що ми працюємо над собою, намагаємось покращувати майстерність та працювати над стратегією гри. Хлопці тренуються шість разів на тиждень у спортивному залі і три рази в залі фізичної підготовки на тренажерах. Також важливо сформувати колектив, де всі були б один за одного.

У цьому сезоні ми почали будувати по-справжньому місцеву команду. Таке завдання напередодні чемпіонату в Першій лізі ставив перед нами Сергій Олександрович – сформувати колектив з кропивничан і докласти максимум зусиль, щоб гідно виступити

в цьому турнірі».

Стосунки в команді

Стосунки в команді чудові – стверджують в один голос тренер і гравці. Усі спілкуються однаково як на майданчику, так і поза грою. Спортсмени можуть будь-коли разом зібратися, прогулятися, розважитися тощо.

У кожного в команді є прізвиська. Наприклад, Артура Комісарова називають або Комісаром, або просто Арчі. А Вадим Огородник для баскетболістів – Ейнштейн, бо вступив до університету із високими балами.

Перед матчем уся команда збирається завчасно: розминається та морально налаштовується на гру. Після, якщо перемагають, – святкують у кав'ярні.

Найскладніше і найважливіше в баскетболі

Важко виділити найскладніше або найважливіше, адже в баскетболі немає дрібниць. Фізична форма, тактичні та технічні знання, командна гра – усе має значення. «Золотий Вік» зараз робить ставку на це.

Утім найважливіша проблема наразі – це неякісна робота спортивних шкіл.

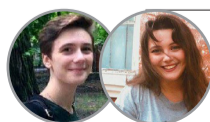
«Їхні вихованці стають нашими студентами, складають основу команди, але підготовка в хлопців незадовільна. Це, звичайно, пов'язано із фінансуванням. Було би більше коштів – мали б і результат», – зізнається Андрій Бабенко.

Також труднощі викликало згоріле табло. Була сильна гроза, і блискавка влучила в будівлю, де розташований спортивний зал. Як наслідок – пошкоджене обладнання.

Головного суперника БК «Золотий Вік» важко визначити. Є 6-8 команд, що добре грають і укомплектовані гравцями, які показують хороший рівень на змаганнях.

«Зараз без поразок іде Коростень, два непогані клуби з Києва, а також команди із Білої Церкви та Запоріжжя. Ми з ними ще не зустрічалися, тому складно оцінити їхні можливості.

Цього сезону ми не мали поразок. Минулого року «Золотий Вік» програв команді Маріуполя в них вдома (виграли одну гру з двох). За такий програш не соромно, тому навіть не сварив гравців», – підсумовує тренер команди.

Ілона Рожанчук, Поліна Грім
студентки III курсу факультету філології та журналістики

ДАЙДЖЕСТ НОВИН

Урочисте вручення дипломів магістра

21 січня в актовій залі ЦДПУ імені В. Винниченка відбулося святкове вручення дипломів магістра. Ректор університету Олег Семенюк привітав випускників із завершенням важливого життєвого етапу, побажав успіхів і звершень на професійному лоні та вручив дипломи із відзнакою магістрам усіх факультетів. До вітальних слів також долучилась заступник начальника управління освіти, науки, молоді та спорту Кіровоградської обласної державної адміністрації Шатна Лідія Францівна, а студенти університету подарували глядачам свої творчі виступи.

Доступ до повних текстів журналів та книг Springer Nature

З 3 січня 2020 року Центральноукраїнському державному педагогічному університету імені Володимира Винниченка безкоштовно надано доступ до повнотекстових публікацій відомого міжнародного видавництва порталу Springer Link, а саме: до журналів Springer 1997-2020 рр. та електронних книг Springer 2017 р.

Станом на 8 січня 2020 р. найпопулярнішими серед українських користувачів є журнали Springer: «Surgical Endoscopy», «Environmental Geochemistry and Health» та «European Journal of Epidemiology».

Студентка ЦДПУ стала призеркою кубку України з кіокушинкай карате

15 грудня 2019 року в місті Бровари відбувся відкритий Кубок України з кіокушинкай карате серед дорослих і ветеранів, в якому брали участь більше 300 спортсменів із різних обласних федерацій і показали високий професіоналізм та майстерність. Організацією турніру займалися сенсей Олександр Горбик та сенсей Сергій Опенько, а також інші тренери, спортсмени БМФКК та їхні батьки. Завдяки спільній роботі цей турнір став дійсно святом спорту та мужності.

Збірну Кіровоградської області представляла студентка 2 курсу факультету фізичного виховання ЦДПУ імені В. Винниченка Валерія Демченко та виборола почесне третє місце в категорії жінки 1984-2001 р.н. (вага 55kg).

Обрано нового Голову Студентської ради університету

Центральна виборча комісія з виборів Голови Студентської ради ЦДПУ ім. В. Винниченка у результаті підрахунку голосів оголошує переможцем виборів студента факультету історії та права Миколу Гаєвського, який отримав абсолютну більшість голосів виборців на усіх виборчих округах.

Світлана Козлова
громадська діячкаОлександр Нікітін
тревел-блогерВіктор Українець
модельєр

Автор колажу - Анастасія Зотова

СТУДЕНТСЬКІ СТАРТАПИ: ТРИ ІСТОРІЇ ВТІЛЕННЯ ІДЕЙ

Редакція «УМ» підготувала декілька історій студентів нашого університету, які започаткували власну справу, або стартап. Звичайно, не йдеться про серйозні бізнес-ідеї та прибуткові проекти. Адже студентські ідеї реалізуються переважно в площині освітньо-культурних інтересів молоді.

Світлана Козлова: «Поєднувати громадську діяльність і навчання не важко»

Ця студентка 4 курсу фізико-математичного факультету вже започаткувала власну справу. Все почалося з бажання вивчити корейську мову. Тому Світлана вирішила розпочати ініціативу з вивчення іноземних мов. Вона почала шукати варіанти організації таких курсів. Основний критерій – це має бути бюджетно та поряд з університетом.

У Світлани є багато друзів-громадських діячів. Разом з ними вона і вирішила діяти.

«Запропонувала зробити перший крок та зареєструвати організацію», – коротко зазначила студентка.

Почали з вивчення цільової аудиторії та запитів молоді на вивчення мов.

Перший проект Світлана започаткувала разом з друзями влітку 2017 року. Заняття з іноземної мови викладали звичайні студенти. Тоді їм допомагала громадська організація «Об'єднання поляків «Полонія» ім. Кароля Шимановського». На волонтерських засадах їм надавали приміщення та допомогу з вивчення польської мови.

По завершенню літніх курсів

Світлана вирішила відкласти проект на рік. Але несподівано виявилось, що він має попит.

«Почалися телефонні дзвінки з питаннями, коли відновляться курси. Я почала шукати людину, яка викладатиме на постійній основі. Знайшла студентку нашого університету, що погодилася спробувати формати навчання у міні-групах та Speaking Club», – поділилася з нашим виданням Світлана.

Наразі Світлана Козлова співзасновниця мовної школи «Говорити легко». Заняття там безкоштовні, утім кожен член організації може зробити добровільний внесок. Також студентка займається організацією заходів у тренінговому центрі «Happy Place».

Для Світлани поєднувати громадську діяльність та навчання не важко. Набагато складніше виявилось залучати людей до співпраці.

«Я не знаю, як складеться життя, але б хотілося продовжувати цю справу й надалі».

Віктор Українець: «Ідеї самі приходять»

Студент 3 курсу мистецького факультету захоплюється дизайном одягу і вже випускає власні колекції.

Займається пошиттям одягу вже 6 років. До навчання в університеті хлопець закінчив училище за спеціальністю кравця.

Наразі хлопець випустив 5 колекцій. Також він брав участь у кастингу телепроєкту для молодих дизайнерів «Подіум» на «Новому каналі».

На замовлення Віктор нама-

гається не шити, а приділяє час втіленню власних дизайнерських ідей та участі в конкурсах.

«Колекції створюю для того, щоб показати себе. Матеріальна складова поки ще бажає кращого», – прокоментував Віктор.

Коли хлопець відчуває творчу кризу, зупиняється і робить паузу. Потім знову працює і намагається йти до самого кінця.

«Ідеї самі приходять. Просто, коли ти бачиш тканину, певний образ, модель – то можеш щось придумати», – розповів студент.

Були випадки, коли доводилося шити одяг за надзвичайно короткі терміни. Третьюкурсник розповів, що якось він з подругою пошив колекцію за одну ніч.

Наразі хлопець сумнівається, чи варто йому продовжувати займатися дизайном. Адже це справа виснажлива за ресурсами – і часовими, і матеріальними.

Добре, що у хлопця є інші захоплення – література, вокал, малювання.

Утім саме дизайн одягу викликає у Віктора особливі емоції.

«Коли ти працюєш місяць, два, чи пів року над колекцією, а потім моделі виходять на подіум – ти бачиш свою роботу повністю. Потім і сам виходиш, як дизайнер, тобі всі аплодують – це найкрутіше відчуття».

Олександр Нікітін: «Просто роблю це, бо мені подобається»

Студент 4 курсу факультету філології та журналістики має свій тревел-блог «Подорожник». Особливість цього проєкту – Олександр подорожує тільки

електричками.

Перше місто, яке студент відвідав – Черкаси. Олександр домовився туди поїхати з другом, але той відмовився останньої миті. Поїхав самостійно, про що зараз не шкодує.

«Якби я тоді залишився вдома, то не почав би подорожувати самостійно. Так би з кимось і їздив. Іноді самому навіть краще, ніж з кимось», – розповів Олександр.

Наразі хлопець їздить здебільшого самостійно. У нього є блокнот, у якому він продумує весь маршрут, а потім втілює його у життя. Також студент розповів, що має стару роздруковану на А4 карту залізниць України. Тому кожного разу, коли він відвідує якесь місто – відмічає його на тій карті.

Намагається Олександр подорожувати не більше трьох днів. Адже це доволі виснажливо. Наразі хлопець відвідав понад 30 міст України. Чіткого рахунку він не веде, а просто «збирає їх у свою копилочку».

Раніше тревел-блог Олександра розміщували в одному із місцевих ЗМІ. Зараз він розробляє власний сайт, де публікуватиме свої історії. Невдовзі презентує його як бакалаврський проєкт.

Олександр зізнався, що хотів би розвивати цей проєкт і надалі. Але одна з умов – це стабільна і доволі широка читачка аудиторія.

«Просто хочу, щоб люди читали й отримували естетичне задоволення. Глобальних цілей змінити світ не ставлю. Хотів би, щоб мої нотатки хоч кількох людей підштовхнули поїхати в те місто, про яке я написав».

Валерія Мучлер
студентка III курсу факультету філології та журналістики

Гра на службі в освіті

Ігрові інструменти мають величезний потенціал для використання у формальній та неформальній освіті. У цьому впевнена сама і не втомлюється переконувати (і доволі успішно) інших доцент кафедри журналістики ЦДПУ імені В. Винниченка та вже два роки як директорка Громадської організації «Агенція сталого розвитку «Хмарочос» Ірина Ткаченко.

Ірина Анатоліївна одразу попереджає, що, почувши слово «ігри», у читачів «УМ» не склалося надто легковажне ставлення. Адже, на її думку, ті ж самі «Світ громад» чи «Життя як проект» лише за формою настільні ігри. А ті, хто бодай раз у них зіграли, побачили, що це більше, ніж ігри.

Наприклад, «Світ громад» - гра-симулятор, в якій за кілька годин треба створити середовище, яке по відчуттях інтелектуальних, емоційних і особистісних буде нагадувати життя реальної громади, бо долучаються люди, які перевтілюються з тією карткою соціальної ролі, яку вони мають зіграти в цій новоствореній громаді.

«Для мене в першу чергу це людинознавча гра, - говорить Ірина Ткаченко, - і вона має певну лінію розвитку, коли ти від занурення в себе, пізнання себе можеш вийти

на пізнання тих людей, з якими можна громаду розбудувати. Їх цінність ще й у тому, що ця гра може за короткий час будь-кому пояснити, що таке бюджет, що таке податки, звідки беруться гроші, бо гра побудована на економічних стосунках. Гра допомагає розробляти стратегії. От уявіть, як дивуються учасники, коли їм треба за короткий час обговорити кілька рішень, обрати одне і вже через пів години бачити, як це спрацює. І ми знову прокладаємо аналогію: а уявіть, як це роблять, наприклад, у вашій селищній чи міській раді. От вам здається, що там легко ухвалювати рішення. Чому така сума була виділена на покупку, наприклад, якогось саме цього обладнання, або на якийсь ремонтні роботи, а не на інше. Тут ми можемо проаналізувати і розуміти, що є індивідуальні цілі, є стратегічні цілі, є певна стратегія розвитку громади на п'ять років, і відповідно вже є якісь чинники зовнішні, які можуть впливати на наше рішення. То це такий дуже пізнавальний інструмент, який треба зіграти раз і потім вже в різних ситуаціях випробовувати. Можна грати п-ну кількість разів. От, до речі, стереотип, що це тільки для дорослих, громадських активістів. Ми неоднора-

зово проводили «Світ громад» і в студентських, і в учнівських аудиторіях».

Якщо «Світ громад» потребує мінімум двох-трьох годин (за найкоротшим сценарієм), то гра «Бути жінкою» коротша в часі та може стати чудовим інструментом для роботи на парах.

«Я випробовувала цю гру зі своїми студентами в рамках дисципліни «Сучасна публіцистика». Оскільки гра демонструє, як працювати із певними стереотипами стосовно гендеру, і це не тільки стосовно жінок, то проведена на парі гра стала матеріалом для тематичних публіцистичних дописів».

Відносно новинкою в ігрові інструментів арсеналі нашої співрозмовниці є методика «Всесвіт можливостей», спрямована на розвиток медіакритичних навичок як у підлітків, так і в дорослих.

«Оскільки гра акцентована на правах користувачів у соцмережах, на кібербезпеці, то не може не тішити, що вона викликала зацікавленість у тих, хто працює з дітьми. Наприклад, наші два тестові екземпляри зараз потужно використовуються в Обласній дитячій бібліотеці ім. Шевченка. А керівниця гуртка «Медіасвіт» Гімназії ім. Тараса Шевченка Оль-

га Івашура, протестувавши «Світ можливостей» на одному з наших заходів, уже замовила власний комплект для свого навчального закладу».

У грудні 2019 року ГО «Агенція сталого розвитку «Хмарочос», яку очолює Ірина Ткаченко, відзначала свій другий день народження й проводила його у форматі Кропувнyтський Smart City Day. На святковому заході не обійшлося без ігрові інструментів прем'єр.

«Родзинкою цієї події було те, що розробники гри «Світ громад» нам надіслали свій новий реліз «Молодіжна рада». Він просто вражаючий. Насамперед, його вага - 11 кг, адже це набір з чотирьох адаптаційних комплектів. І це вже системне рішення роботи з молоддю на розвиток їхніх лідерських навичок, як інструмент громадянської освіти. Хто бачив - це дійсно вражає. Плюс методика використання.»

«У сучасній університетській освіті багато простору для інновацій, - підсумовує Ірина Ткаченко. - Викладачі-науковці, вивчаючи сучасні ігрові інструменти технології, можуть якісно посилити фахову підготовку майбутніх фахівців, незалежно від спеціальності.»

Молодь завжди інша

Заїжджене гасло про молодь і наше майбутнє встигло порядком набриднути. Часто ми не усвідомлюємо її значення. Бабусі біля під'їзду полюбляють критикувати та шукати недоліки в молоді: і самі не такі, і одяг не такий, і без шарпеток ходять, і джинси рвані - ряд претензій нескінченний.

Про «рвані» джинси ходять цілі історії. Студенти розповідали, як дівчина поїхала до бабусі в село, і поки онука спала, бабуся зашила всі дірки на джинсах. Ох, і вислухала, мабуть, та бабуся!

Молоді люди спритніші й мислять інакше за нас. Наведу свій улюблений приклад про різницю мислення і швидкості думки. Знаючий здавав житло двом студентам. Якоюсь йому треба було дізнатися показники лічильника води. Він написав повідомлення, і через 2 секунди отримав показники! І знаєте як? Вони просто прислали фото лічильника!

Що б зробила моя мама чи бабуся? Вони б спочатку пішли шукати папірець, потім ручку, потім залізли б на табуретку, потім дивилися і записували показники лічильника. Для цього вони б покликали батька на допомогу, потім зателефонували і продиктували показники орендодавцю, а той так само почав би шукати папір, ручку, щоб записати показники.

Історія з лічильником сприймається як жарт, але переконує, що молодь кмітливіша, прогресивніша й перспективніша за нас. Люди старшого покоління - це досвід, а молодь - це перспектива. У молоді зовсім інше мислення, сприйняття світу, швидкість думки. Так, це покоління гаджетів і девайсів, але завдяки цьому вони і виграють у нас.

Щоправда іноді перегинають палицю. Утім мені імпонує, що вони можуть відстояти свою думку, аргументувати, переконати тощо.

Звісно, мені як викладачеві часом буває складно. Треба стежити за кожним словом, кожним фактом - під час лекції студенти можуть перевірити мої слова як мінімум у Вікіпедії. І це класно! Це дає мені розвиток і спонукає стежити за всіма новинками тих галузей наук, про які я розповідаю на лекціях.

Недарма нашу молодь запрошують за кордон, бо наші діти здібні й талановиті. Тому я - за молодь, за наших дітей, за їх становлення, розвиток і життя в Україні. Вірю, молодь - наше майбутнє, наше краще майбутнє.

Ганна Дефорж

Докторка історичних наук, професорка кафедри біології та методики її викладання

Ірина Ткаченко
доцентка кафедри журналістики

Автор колажу - Анастасія Зотова

Наталія Черепова
студентка II курсу факультету філології та журналістики

Дмитро Шулга
старший викладач кафедри журналістики

Нікіта Шендеровський: «Німці не животіють зо дня в день, а справді живуть»

Нікіта Шендеровський – студент третього курсу факультету філології та журналістики ЦДПУ ім. В. Винниченка, журналіст одного з видань Кропивницького. Враженнями від своєї першої подорожі до Німеччини Нікіта поділився з редакцією «УМ».

«Я вперше полетів закордон»

Студент їздив до Німеччини за програмою «Work and travel». Програма дозволяє подорожувати не лише в Америку, але й до Європи і навіть деяких країн Азії.

Хлопець побоювався їхати до Німеччини через незнання мови. Сподівався, що допоможе англійська. «Попрі страх, мені пощастило знаходити англомовних людей ледь не на кожному кроці в Берліні, завдяки чому я там і живив», – розповідає Нікіта. Студент радить їхати за кордон лише зі знанням англійської.

Хлопець упевнений, що варто планувати свої витрати: «Ти можеш витратити тисячу євро за пару днів, ходячи до ресторанів та живучи в крутих готелях. А можна прожити тиждень за 50 євро, живучи каучсерфінгом, катаючись автостопом та харчуючись смаженою картоплею у півтора євро за кілограм».

Нікіта жив у Німеччині близько трьох місяців. За цей час він відвідав Штраубінг, Мюнхен, Дрезден та Бер-

лін. «Усі міста вивчав самостійно та з друзями, жоден екскурсовод не покаже тобі справжнього міста», – розповідає студент.

«Європа не така ідеальна, як про неї розповідають у нас»

Вразило хлопця все, починаючи від того, що йдучи вулицею не чув рідної для нього мови. «Також мене відразу вразило те, що Європа не така ідеальна, як про неї розповідають у нас. Першим, що я побачив у метро, був безхатько зі спущеними штанами та з пляшкою пива. І хоч це була станція на околиці міста, проте це аж ніяк не показує Берлін з кращого боку», – розповідає Нікіта.

Німці відрізняються від українців своїм ставленням до людей. Студент працював у готелі, де прибирав номери. Нікіта дивувався, коли гості просто підходили до нього, віталися, бажали гарного дня: «Я не очікував, що до персоналу так ставитимуться».

ТОП стереотипів про європейців, які для себе розвіяв Нікіта

1. «От у Європі ніхто не п'є посеред вулиць»

Йдучи кожного ранку на роботу, я зустрічав мінімум одну людину в електричці з пивом. Там п'ють і у дворах і в центрі міста і багато-багато де. Та що там казати, в Німеччині пиво продають з 16 років.

2. «От у Європі немає безпритульних»

Вони буквально всюди, особливо, в центрі міста.

3. «От у Європі немає безпритульних тварин»

Так, там немає звичних нам собак та котів. Проте, там є дещо страшніше: щури, які буквально пішки ходять містом. Разом з цим там є дещо миле: просто серед міста ви можете зустріти зайців, великих і пухнастих (маленьких я там не бачив).

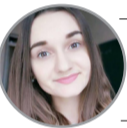
4. «От у Європі всі поступаються місцем у транспорті»

Молодь сидить, коли вагітні жінки, маленькі діти та пенсіонери стоять прямо над ними.

«Я місяць ходив і переводив усі ціни в Україні на євро»

Хлопець радів приїзду в Україну, проте хоче повторити таку подорож наступного літа. «Я місяць ходив і переводив усі ціни в Україні на євро. А фразою «А от у Німеччині» я вже замучив усіх друзів», – зізнається студент.

Українцям варто повчитися у німців умінню відпочивати. «Вони ввечері не сидять дома, не дивляться телевизор. Їх можна завжди зустріти в парках, пабах чи просто надворі. Вони не животіють зо дня в день, а справді живуть», – констатує Нікіта.

Лариса Пінчевська
студентка IV курсу факультету філології та журналістики

Ялинки наших факультетів

Узимку студентам хочеться відчутти не лише наближення сесії, а й святковий настрій. Для цього в університеті щороку прикрашають коридори ялинками та святковими фотозонами. Редакція «УМ» дозволила собі трішки пофантазувати на тему цьогорічних ялинок на різних факультетах.

Ви встигли сфотографуватися біля новорічної локації на факультеті філології та журналістики? Якщо ні, то знайте, що спершу вам би довелося на стільчику розказати вірш Шевченка, а потім зняти відеорепортаж з місця подій. Цей факультет оформлює ялинки у вже вивчених художніх стилях. Цього разу ви могли помітити мотиви романтизму та імпресіонізму.

Ті, хто бажав поділитися хорошим настроєм з іншими студентами на фізико-математичному факультеті, вшали на ялинку свої іграшки, але цього року були обмеження! Прикраса повинна мати ідеальні пропорції. Усі занесли статистику інформацію про об'єм іграшки, її вагу та кількість кутів. А ще на майбутнє знайте, що фізики можуть використовувати ваші іграшки, як маятник.

Природничо-географічний факультет щороку влаштовує справжню експедицію для студентів. Географи можуть прикрасити будь-яку ялинку на вулиці. На цьому факультеті вже

Ялинка факультету філології та журналістики
Фото: Анастасія Зотова

ніхто не лякається, якщо на хвойному дереві замість гірлянди висять пробірки з флуоресцентними речовинами та світлячки. А біологи додають замість іграшок гербарій та жучків. І якщо ви раптом засумуєте за Новим роком, то знайте, що природа завжди прикрашає ялинки бактеріями та мікробами.

На факультеті педагогіки та психології цього року пускали до новорічної локації лише після того, як студенти готували святковий сценарій для малля, та проходили кастинг на роль Снігурочки чи Діда Мороза. Ялинка була прикрашена різними поробками нейтральних кольорів. А замість

Ялинка фізико-математичного факультету
Фото: Анастасія Зотова

подарунків під вічнозеленим деревом на студентів чекали тести на темперамент.

Щоб побачити ялинку на факультеті іноземних мов завжди треба знати пароль. Цього року секретне слово – «ялинка» на трьох мовах. Студенти приносили найкращі іграшки –

сувеніри із різних країн. Саме тут актуальні магніти та тарілочки, які купляли мами за кордоном.

На факультеті історії та права студенти в образах Діда Мороза розказували молоді, який треба платити штраф за зрубана ялинку. А ще робили світліни двієчників для щорічної картотеки «Неслухняні діти». Історики кожного разу прикрашають святкову локацію в особливих традиціях різних історичних епох. Цього разу ялинка була в стилі XX ст.

На мистецькому факультеті студентам давали пензлик та фарби, щоб вони самі малювали ялинки, адже кожен у душі митець! Гостям факультету співали новорічні пісні та допомагали змайструвати декілька іграшок. Але не забувайте, що треба бути обережним! Особливо творчі студенти після святкування залишаються там ще на 4 роки.

Студентам, які хотіли побачити ялинку на факультеті фізичного виховання довелося добре побігати корпусами у пошуках локації. А для того, щоб повісити свою іграшку, треба було підстрибнути аж до самого верху ялинки. За краще місце для фото традиційно треба перемогти в поєдинку. Тож краще ніколи не забувати робити зарядку.

Ілона Рожанчук, Поліна Грім
студентки III курсу факультету філології та журналістики

Адреса редакції: м. Кропивницький, вул. Шевченка, 1, корпус №5, кафедра журналістики

Редактор Наталя Фенько

Засновник «Університетського меридіана» - ректорат ЦДПУ ім. В. Винниченка

Верстка: Дар'я Федоренко
Дизайн: Анастасія Зотова

Редакційно-видавничий відділ ЦДПУ ім. В. Винниченка

Зам. № 8683
Тираж 150